

lingen er jo for vort Vedkommende den, at hvis disse to Forsvarsordninger var skilte ud fra hinanden, vilde vi, under den Forudsætning, at de fornødne Ændringer kunde foregaa ved Hjælp af Landstinget, stemme ubetinget ja for den første Forsvarsordning og ubetinget nej til den anden Forsvarsordning. Det er indlysende, det vide alle. Men nu er det saa, at disse to Stemmeafgivelser skulle tvinges ind i een Stemmeafgivning, og selvfølgelig er det interessant, hvad vi saa agte at gøre, og alle, baade Vennerne og Modstanderne, se klart, hvorledes Situationen er. Sige vi „Nej“ paa Grund af det sidste, kommer der ingen Forsvarsordning nu, og ingen ved, hvornaar den vil komme, og da vil man lægge Ansvaret over paa os, naar vi ved at sige Nej hindre det. Sige vi „Ja“ paa Grund af den Forsvarsordning, som nu skal være den gældende indtil 1922, vide vi meget godt, at saa vil man klistre dette „Ja“ til den Bestemmelse, som Sagskandskaben selvfølgelig ogsaa 1922 maa sætte sig imod, nemlig at Landbefæstningen nedlægges. Jeg for mit Vedkommende agter derfor ved den endelige Afstemning — det siger jeg straks — om Lovforslag Nr. 4 at stille mig neutralt. Naar jeg ikke vil have dette „Ja“ klistret paa mig med Hensyn til Bestemmelsen i 1922, er det, fordi jeg meget godt kender Virkningen af den letbenede Agitation ude i Landet bag efter. Og dog indrømmer jeg, at det godt kan forsvares at sige ja, thi hvis vi ved vort Nej ved den endelige Afstemning vilde forhindre, at der kommer noget nu, fik vi den Opgave at arbejde ude i Befolkningen, indtil det Øjeblik kommer, da vi kunde opnaa det, som vi finde er det ene rigtige; og vedtages den her foreliggende Ordning, bliver det Arbejde, som paahviler os i de første 12½ Aar, at søge den Bestemmelse omstødt, som aldrig kan faa vor Billigelse. Det er rigtigt, som det ærede Medlem, der nylig talte (Borgbjerg), sagde, at vi finde, at et slet Forsvarsvæsen er værre end intet. Da nu det nuværende Forsvarsvæsen er slet, ønske vi at forbedre det ved, hvad der i Øjeblikket er opnaaeligt, og naar dette saa er naaet, sætte vi vor Lid og Fortrøstning til, at den sunde Sands i dette Folk ikke er ringere end i alle andre Folk, store som smaa, saaledes at vi, inden det bliver for sent, kunne opnaa mere, og i saa Henseende sætter jeg min Lid til Medvirkning fra de Radikales Side, idet jeg gentagne Gange har hørt bl. a. det nyalgte Medlem fra Holbæk (Rode),

som jo ogsaa gennem Pressen udøver en stor Indflydelse, udtale, at med Hensyn til Forsvarsvæsenet var der i Virkeligheden kun to konsekvente Standpunkter. Det var det, som han hældede til — det vil sige, jeg tror nu nok, at han vil have de 12 15 Millioner trykket ned til 5 — men i hvert Fald en Forsvarsordning som den, han nærmest hælder til, og som nærmest gaar i socialdemokratisk Retning, og saa den Forsvarsordning, som Højre mener skal gennemføres. Det var de eneste konsekvente Standpunkter. Nu vil det ganske sikkert ikke lykkes ham at faa de Radikales Forsvarsordning gennemført i 1922, og jeg haaber da sikkert, at han, naar han ser dette, saa tager Konsekvensen af sin Opfattelse, nemlig at det andet eneste rigtige, der da kommer til at foreligge, nemlig Højres, bliver gennemført forhaabentlig til den Tid ved hans Hjælp.

Under den Forhandling, som her har været ført om Forsvarssagen, have forskellige ærede Medlemmer beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Rigsretsanklage mod Forsvarsministeren, og denne Sag er kommen frem ikke alene her i Salen, men, som det er os alle vel bekendt, ogsaa udenfor denne Sal. Jeg haaber, at den højtærede Formand vil tillade mig at udtale mig ogsaa om denne Sag. Det kan imidlertid ikke undgaas, at jeg gør det lidt udførligere, end nogle af de andre ærede Medlemmer have gjort, som have udtalt sig derom. Den højtærede Konseilspræsident tager i allerhøjeste Grad fejl, naar han mener, at den Stemning, som ligger bag ved dette Krav, kun findes her ude paa Gaden. Nej, den Stemning — jeg siger ikke Kravet, men jeg siger den Stemning, som ligger bag Kravet — findes i en roligere Form, men ikke mindre intensivt, overalt rundt omkring i vort Land og findes der i, kan jeg godt sige, alle politiske Partier. Men i dette Øjeblik rinder Uvillien overfor Forsvarsministeren fra meget forskellige Kilder, og jeg tager ganske sikkert ikke fejl, naar jeg siger, at den er til Stede af meget forskellige Grunde hos langt den største Del af dette Lands Befolkning (Tilraab fra Tilhørerne). Jeg beder Tilhørerne om ikke at give deres Mening til Kende. Jeg er, ligesom De, mine Herrer, en af dem, paa hvem Ansvaret falder for, hvad der sker og der ikke sker, og jeg har som saadan den uafviselige Pligt, som ens Samvittighed paalægger en, at handle saaledes, at Retfærdigheden sker Fyldest. Og dertil hører dels, at Sandheden og ene den sæt-